

eller anden Side være det at søge at udfinde, hvor Skylden til disse Stridigheder ligger, men det Maal, som Alle bør søge at arbejde hen til, er — da det jo er vitteligt, at Striden og Tvisten er tilfede — at søge at faae disse Tvistepunkter ud af Verden. Det gjælder om at klare sig Maalet. Vil man Konfliktens Tilspidsning, saa er det jo klart, at saa er al Diskussion fuldstændig overflødig. Er man derimod gennemtrængt af Dvstet om Konfliktens Udjevning, saa er jeg ikke i Tvivl om, at Folkethinget jo let paa Finantslovens senere Vandring vil kunne faae Leilighed til at vise sin Villie til at naae dette Maal.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Struup): Endringsforslaget under Nr. 1 er jo det betydeligste Forslag, for ikke at sige det eneste Forslag af nogen Betydning paa den Del af Budgettet, der særlig vedkommer Finantsministeren. Det gaar jo ud paa at nedfætte det foreslaaede Dyrctidstillæg for Statens Embeds- og Bestillingsmænd baade kvantitativt og med Hensyn til Rækkevidde paa samme Maade, som dette Thing fastholdt det i forrige Samling. Jeg ved ikke, om det var den ærede Ordførers Mening at ville betegne dette Forslag, saaledes som det nu foreligger paa Finantslovsforslaget, som et Skridt fra Regjeringens Side til at fremkalde en Konflikt. Dette har ialtsald ikke været Meningen. Dette Forslag er fremkommet paa Finantslovsforslaget for 1882—83, fordi Regjeringen holdt sig overbevist om, at det nu er fuldt saa nødvendigt at give et Dyrctidstillæg til Embeds- og Bestillingsmændene, som det var dengang, da dette Spørgsmaal tidligere forelaa, idet ikke blot Dyrctidstanden er den samme som tidligere, men derhos tillige Embeds- og Bestillingsmændenes Stilling er yderligere trykket ved Afnavnet af Dyrctidstillæget i nu omtrent 2 Aar. Regjeringen har ikke kunnet se, at der var nogen Grund til at foreslaa Tillæget til Embeds- og Bestillingsmænd givet med en mindre Kvantitet, end det har været bevilliget under lignende Forhold i en Række af Aar fra dette Things Side og fra hele Rigsdagens Side, og ser end mindre, at det vilde være billigt fuldstændig at udelukke en stor Del af Embeds- og Bestillingsmænd fra Nydelsen af et saadant Dyrctidstillæg, som de i en Række af Aar have haft under lignende Dyrctidsforhold som de nuværende. Den ærede Ordfører fremkom med flere Bemærkninger om dette Things tidligere Stilling ligeoverfor dette Spørgsmaal, en Stilling, som efter den ærede Ordførers Formening betingede, at Thinget nu maatte indtage samme Stilling. Den ærede Ordfører er imidlertid ikke i sine almindelige Bemærkninger om Dyrctidstillægsspørgsmaalet fremkommen med noget som helst Nytt, og jeg tror, at en Gjentagelse, være sig fra den ene eller den anden Side, af disse Argumenter om, hvorvidt Striden skyldes den ene eller den

anden Part, ikke fører til Maalet, men snarere fra Maalet. Jeg tror, at det, som man dog fra alle Sider ønsker, er, at der maa komme en Overenskomst mellem begge Rigsdagens Afdelinger saavel om dette Spørgsmaal som om alle Spørgsmaal paa Finantslovsforslaget; men dette Ønske kommer man ikke nærmere ved at søge at rippe op i den gamle Strid. Jeg skal, saavidt muligt, for mit Vedkommende undgaa at komme tilbage dertil og kun holde mig til Sagens Realitet, saaledes som den nu foreligger. — Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 2 ser jeg ikke rettere, end at det ærede Flertal meget godt kunde være gaaet ind derpaa, idet de af den ærede Ordfører fremsførte Betæneligheder mod at bevilge Beløbet, forsaavidt de ere af reel Natur, jo med største Lethed kunne fjernes fra min Side. Jeg tror, at det vilde være overmaade let, førend man definitivt indlob sig paa at yde dette Bidrag til Hornbæk Kommunes Brandforanstaltninger, at sikkre sig det, som den ærede Ordfører angav som nødvendigt. Noget Andet er, om man lægger stor Vægt paa det Formelle, paa, at Andragendet er kommet fra en privat Komite i Stedet for fra en Kommune; i saa Tilfælde kan jeg naturligvis ikke for Dieblisset raade Bod derpaa; Initiativet til at bringe Sagen i den efter Ordførers Mening rigtige Gænge maa jo saa tages fra vedkommende Kommune. Jeg erkjender selvfølgelig, at dette er et meget lille Spørgsmaal. — Jeg vilde meget have ønsket, at man i Finantsudvalget fuldt havde kunnet tiltræde, hvad der i Anledning af den kjøbenhavnske Accise var bejært dels som Tilskud til Væninger og dels som Tilskud til Kontorhold; men jeg skal villig erkjende, at der ikke foreligger noget Nødvendigt, som jeg kan gjøre gjælbende, og at den Afgjørelse, som Udvalget har foreslaaet, ikke kan kaldes ubillig. Forholdet er det, at en Del Toldbemænd havde en Indtægt gennem den kjøbenhavnske Accise. Denne Indtægt har man dels regnet som tilkommende vedkommende Embedsmænd selv som Bederlag for hans Arbejde, og dels med $\frac{1}{3}$ — i enkelte Tilfælde med Halvdelen — som Bidrag til hans Kontorhold. Naar nu denne Indtægt bortfalder, bortfalder jo ogsaa Noget af det, som man ved Fastkættelsen ifjor af Tolbvesenets Kontorholdsogtjøgjørelse havde gjort Regning paa vilde tilflyde til Bidrag til Afholdelse af Kontorholdsudgifter. Forsaavidt er det billigt, at der gives et Bederlag for dette Afnavn af Kontorhold, for Bortfaldet af den Indtægt, som har bidraget til vedkommende Kontorhold; men jeg kan jo ikke med Bestemthed have, at det netop behøver at gives nøjagtigt det samme Beløb, som dengang har været paaregnet som tilfaldende Kontorvederlaget. Jeg skal altsaa med No finde mig i denne lille Ustorfning, som er foreslaaet ved Underendringsforslaget under Nr. 14. — Der er endnu kun eet Punkt, vedrørende Finantsministeriet, som jeg skal omtale, det er